

gider underkaste sig alt det Bryderi og alle de Besværligheder, der ere forbundne med privat Sagsanlæggelse, hvad han jo heller ikke vil være tilstrækkelig opfordret til, da det jo mere er i den store Almeninteresse end i hans private Interesse, at Sligt en enkelt Gang bliver paatakt.

Sager: Forslagsstillerne af Forslaget under Nr. 2 kunne vistnok være aldeles tilfredse med den Retning, Sagen har taget; de have faaet Leilighed til paa en fyldigere Maade at fastsætte de Regler, som de antog burde følges ved Paatale af Sagtforseelser; de have i den Maade, hvorpaa de nu have fremstillet Sagen, faaet Medhold hos den høitærede Indenrigsminister, og Udvalget har, imod hvad man kunde vente efter den Maade, hvorpaa Forhandlingerne sluttedes sidste Gang, tiltraadt, hvad man har foreslaaet. Jeg tror, at vi maa i saa Henseende imødekomme det ærede Udvalg med Tak, ligesom jeg ogsaa for mit eget Bedkommende takker den ærede Ordfører, fordi han har udtalt den Guffendelse, at det baader en Sag som denne bedst, at man ikke behandler den med Bitterhed. Jeg skal nu gaa over til de enkelte Poster, og da vil jeg med Hensyn til det under Nr. 2, 3 og 4 Foreslaaede bemærke, at i den Grad der været Imødekommen mellem Udvalget og Forslagsstillerne, at det er udtrykkelig efter Anmodning af Udvalget, at man har foreslaaet disse Punkter. Det er nemlig ved disse Forslag blevet erklæret, ligesaavel at være en Overtrædelse af de omhandlede Bestemmelser, naar den Ikke-Sagtberettigede jager med Myn-der, og han anlægger Faldgruber m. m., som naar den Sagtberettigede gjør sig skyldig heri. Dette synes at ligge i Sagens Natur; men det træder tydeligere frem ved disse Forandringer. — Hvad angaar Forslaget under Nr. 5, da er det bygget paa den Anskuelse, der gjentagende er bleven udtalt her som den formentlig rigtige, nemlig at det bør være overladt til de Private selv at værne om de Rettigheder, som det væsentlig kun ligger i deres egen private Interesse at se beskyttede, men at derimod det Offentlige bør træde til, hvor det gjælder Bestemmelser, der mere have det Al-

mindeligt for Die. Derfor har man som Gjenstand for offentlig Paatale nævnt §§ 11 og 12, da de indeholde Fredningsbestemmelser, og § 7, fordi her mere er Tale om Noget, der endog kan være farligt for Mennesker, men i alt Fald kan medføre et Dyrplageri, som det Offentlige ikke bør indrømme. § 6 er derhos tagen med netop efter en Anmodning af Udvalget, og dertil kunde der ogsaa være den Grund, at efter den nu bestaaende Lovgivning skal ulovlig Jagt ved Mynde kunne være Gjenstand for Paatale af samtlige Sagtberettigede i Sognet eller det nærliggende Sogn. Stedetfor denne noget vidtbrede Anklageret har man fundet det rigtigt at henlægge dette Punkt under det Offentlige. Vi have dernæst antaget det for rigtigt, at der skete den Forandring, at naar der er begaaet en Sagtforseelse imod det Offentlige, saa kan den Private, forsaavidt der er sket en Sagtforseelse ogsaa imod ham, forlange, at de to Sager forenes. Det skal imidlertid være aldeles overladt til ham selv; han kan vælge den ene Processform eller den anden. At han i det ene Tilfælde taber sin Ret til Bøderne, ligger i Sagens Natur. Med Hensyn til dette Forslags Stilling overfor det, vi havde stillet tidligere, er der ikke principielt nogen Forandring. Vor Takke ved at stille det tidligere var at bringe denne Sag frem i dens Helhed, og det var noget af det Første, der blev jagt, at den vel var kommen ufuldstændig frem, men at man havde Haab om paa det ene eller andet Standpunkt af Sagen senere at faa et i denne Retning fuldstændig udarbejdet Forslag. Jeg maa i denne Henseende bemærke, at det ingenlunde er saa let at ordne en Sag som denne, naar et Udvalg i en Betænkning ved nogle Vædringsforslag indbringer saa betydelige Forandringer i det Bestaaende og saa siger, at Motiverne dertil skal Forsamlingen faa at høre ved 2den Behandling i Salen. Skjøndt man nu til 3die Behandling vel kunde have udarbejdet et større Forslag, laa det dog temmelig nær at søge, om end i en noget ufuldkommen Form, at etablere det forandrede Princip for saaledes at se at faa det frem. — Naar vi til Slutning have foreslaaet, at § 35 i For-